DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

17. september 2009 *

I sag C-347/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 68 EF og 234 EF, indgivet af Landesgericht Feldkirch (Østrig) ved afgørelse af 14. juli 2008, indgået til Domstolen den 28. juli 2008, i sagen:

Vorarlberger Gebietskrankenkasse

mod

WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne A. Ó Caoimh, J. Klučka (refererende dommer), U. Lõhmus og P. Lindh,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: fuldmægtig R. Șereș,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. juli 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Vorarlberger Gebietskrankenkasse ved Rechtsanwalt A. Wittwer

— WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG ved Rechtsanwalt A. Weber

— den østrigske regering ved C. Pesendorfer og G. Kunnert, som befuldmægtigede

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

— den tyske regering ved M. Lumma og J. Kemper, som befuldmægtigede

— den spanske regering ved J. López-Medel Báscones, som befuldmægtiget

— den italienske regering ved I. Bruni, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato W. Ferrante

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A.-M. Rouchaud-Joët og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en sag om et regreskrav, der er fremsat af Vorarlberger Gebietskrankenkasse, med hjemsted i Dornbirn (Østrig)

(herefter »VGKK«), mod WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, med hjemsted i Stuttgart (Tyskland) (herefter »WGV-SAV«).

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

Forordning nr. 44/2001

3 Betragtning 11-13 til forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:

»(11) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af sagens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.

(12) Som kompetencekriterium bør sagsøgtes bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje.

(13) For forsikringsaftaler, forbrugeraftaler og arbejdsaftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.«

4 De i forordning nr. 44/2001 fastsatte kompetenceregler er indeholdt i forordningens kapitel II, der udgøres af artikel 2-31.

5 Forordningens artikel 2, stk. 1, som er indeholdt i kapitel II, afdeling 1, der har overskriften »Almindelige bestemmelser«, har følgende ordlyd:

»Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

6 Forordningens artikel 3, stk. 1, som er indeholdt i samme afdeling 1, har følgende ordlyd:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7.«

7 Artikel 8-14, afdeling 3, der har overskriften »Kompetence i forsikringssager«, i kapitel II fastsætter kompetencereglerne i forsikringssager:

8 Forordningens artikel 8 bestemmer:

»I forsikringssager afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.«

9 Forordningens artikel 9, stk. 1, bestemmer:

»En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

a) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller

b) i en anden medlemsstat, i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl […]

[…]«

10 Artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 har følgende ordlyd:

»Artikel 8, 9 og 10 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.«

Direktiv 2000/26/EF

11 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (EFT L 181, s. 65), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11. maj 2005 (EUT L 149, s. 14, herefter »direktiv 2000/26«), bestemmer følgende i artikel 3, der har overskriften »Direkte krav«:

»Medlemsstaterne sikrer, at de i artikel 1 nævnte skadelidte, hvis tab eller skade er en følge af de deri omhandlede uheld, kan rejse krav direkte mod det forsikringsselskab, som har ansvarsforsikret skadevolder.«

12 Med henblik på at definere »skadelidte« henviser dette direktivs artikel 2, litra d), til artikel 1, nr. 2, i Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse (EFT 1972 II, s. 345).

Direktiv 72/166

13 Ifølge artikel 1, nr. 2, i direktiv 72/166 anses skadelidte for at være »enhver person, der har ret til erstatning for skade forvoldt af et køretøj«.

Nationale bestemmelser

14 § 332, stk. 1, i lov om socialforsikring (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, herefter »ASVG«) har følgende ordlyd:

»Såfremt personer, der er berettiget til ydelser i henhold til denne forbundslovs bestemmelser, […] kan påberåbe sig ret til erstatning i henhold til andre lovbestemmelser, for den skade, som de har lidt som følge af forsikringsbegivenhedens indtræden, indtræder forsikringsgiver i dette krav, for så vidt som denne skal erlægge disse ydelser.«

15 § 1394 i den almindelige borgerlige lovbog (Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch) bestemmer:

»De rettigheder, som tilkommer en person, der har fået overdraget en fordring, er de samme som dem, der tilkom overdrageren, for så vidt angår den overdragne fordring.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

16 Den 10 marts 2006 skete der en trafikulykke på en motorvej i Tyskland. De implicerede var Christine Gaukel, der var fører af en personbil, som var ansvarsforsikret hos WGV-SAV, og Daniela Kerti, som ligeledes var fører af en personbil. Daniela Kerti havde pludselig måttet bremse op på motorvejen på grund af trafikken. Christine Gaukel, som kørte lige bagved Daniela Kerti, påkørte Daniela Kertis køretøj. Ved sammenstødet forstrakte Daniela Kerti halshvirvelsøjlen. Hun modtog efterfølgende flere forskellige medicinske behandlinger. De læger, der behandlede Daniela Kerti, erklærede hende uarbejdsdygtig i perioden fra den 15. marts 2006 til den 21. marts 2006. VGKK udbetalte i egenskab af socialsikringsinstitution ydelser til Daniela Kerti.

17 I perioden fra den 2. januar 2006 til den 20. august 2007 var Daniela Kerti bosiddende i Bludenz (Østrig). Dernæst boede hun i Ubstadt Weiher (Tyskland).

18 Med henvisning til dets ret til at indtræde i Daniela Kertis krav i henhold til § 332 i ASVG fremsatte VGKK ved skrivelse af 22. september 2006 et betalingskrav med frist den 24. oktober 2006 til WGV-SAV om dækning af de udgifter, selskabet havde haft i forbindelse med udbetaling af ydelser til dets forsikringstager. Ifølge VGKK var det nemlig WGV-SAV's forsikringstager, der var eneansvarlig for ulykken.

19 Eftersom dette krav ikke blev fyldestgjort, anlagde VGKK den 13. februar 2008sag mod WGV-SAV ved Bezirksgericht Dornbirn (Østrig). WGV-SAV, som anfægtede grundlaget for søgsmålet, gjorde gældende, at Bezirksgericht Dornbirn ikke havde international kompetence. WGV-SAV gjorde for det første gældende, at de krav, som ligger til grund for tvisten, oprindeligt hidrører fra Daniela Kerti, som var bosat i Tyskland på tidspunktet for stævningens indgivelse. Der var derudover tale om to ligestillede parter, hvorfor sagsøgeren ikke var omfattet af beskyttelsesklausulen i forordning (EF) nr. 44/2001.

20 Bezirksgericht Dornbirn afviste sagen ved kendelse af 21. maj 2008 med henvisning til, at retten ikke havde international kompetence.

21 VGKK appellerede denne kendelse til Landesgericht Feldkirch med påstand om, at kendelsen af 21. maj 2008 ophæves, og at førsteinstansen pålægges at træffe afgørelse i sagen.

22 Landesgericht Feldkirch har fremsat tre bemærkninger til støtte for, at de østrigske retter har kompetence. For det første skal VGKK anses for skadelidt, idet selskabet som følge af ulykken udbetalte ydelser til Daniela Kerti. For det andet indtrådte VGKK på tidspunktet for ulykken i henhold til ASVG's § 332 i samtlige Daniela Kertis krav. Da VGKK er indtrådt i sin forsikringstagers rettigheder, gør det med sit søgsmål sidstnævntes og ikke sine egne rettigheder gældende. I tilfælde af alvorlig ulykke med personskade til følge kan skadelidte for det tredje fremsætte krav om erstatning for svie og smerte og for tingsskade. Dette krav kan den pågældende gøre gældende ved retten på det sted, hvor vedkommende har sin bopæl. Krav om erstatning for medicinsk behandling og ethvert krav om pensionsudbetaling overgår i dette tilfælde til den sociale sikringsinstitution. Såfremt sikringsinstitutionen ikke kunne påberåbe sig samme kompetence, ville den være nødsaget til at fremsætte et regreskrav ved retten i en anden medlemsstat. Dette ville medføre, at retterne i forskellige medlemsstater ville skulle træffe afgørelse om samme omstændigheder, hvilket ville være i strid med formålet med forordning nr. 44/2001, eftersom der ville være risiko for, at retterne i forskellige medlemsstater ville kunne afsige modstridende afgørelser.

23 Ifølge den forelæggende ret er der imidlertid to af disse bemærkninger, der taler imod at tillægge de østrigske retter kompetence. For det første har direktiv 2000/26 til formål at beskytte den svage part ved at gøre det væsentligt lettere at fremsætte erstatningskrav i forbindelse med trafikulykker, hvor der er en tilknytning til udlandet. Ifølge den forelæggende ret kan en socialsikringsinstitution i henhold til dom af 13. december 2007, FBTO Schadeverzekeringen (sag C-463/06, Sml. I, s. 11321), ikke anses for en svag part, der er berettiget til beskyttelse i medfør af bestemmelserne om retternes internationale kompetence. Derudover er det kun skadelidte, der nævnes i artikel 11,

stk. 2, i forordning nr. 44/2001, men derimod ikke den, som eventuelt i henhold til lov kan indtræde i skadelidtes krav.

24 Det er på denne baggrund, at Landesgericht Feldkirch har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal henvisningen i artikel 11, stk. 2, i […] forordning […] nr. 44/2001 […] til denne forordnings artikel 9, stk. 1, litra b), fortolkes således, at en socialsikringsinstitution, som er indtrådt i en direkte skadelidt persons erstatningskrav (§ 332 i ASVG), kan anlægge sag direkte mod forsikringsgiveren ved retten på det sted i en medlemsstat, hvor socialsikringsinstitutionen har sit hjemsted, såfremt der er hjemmel for et sådant direkte sagsanlæg, og forsikringsgiveren har sin bopæl på en medlemsstats område?

2) Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Har retten kompetence, selv om den direkte skadelidte på tidspunktet for sagsanlægget hverken har bopæl eller sædvanligt opholdssted i den medlemsstat, hvor den sociale sikringsinstitution har sit hjemsted?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

25 Det skal indledningsvis bemærkes, at der er afvigelser mellem de forskellige sprogversioner af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001. Den franske version anvender udtrykket »victime«, der ifølge en semantisk fortolkning henviser til den person, der direkte har lidt skade. Den tyske version — processproget i denne sag — anvender derimod udtrykket »der Geschädigte«, hvilket betyder »den skadelidte«. Dette udtryk omfatter således både den part, der direkte har lidt skade, og den, der indirekte har lidt skade.

26 Det følger i denne henseende af fast retspraksis, at hensynet til en ensartet fortolkning af fællesskabsretten ikke tillader, at en bestemmelses ordlyd i tvivlstilfælde betragtes isoleret, men derimod kræver, at ordlyden fortolkes på baggrund af versionerne på de andre officielle sprog (jf. dom af 12.7.1979, sag 9/79, Koschniske, Sml. s. 2717, præmis 6, af 2.4.1998, sag C-296/95, EMU Tabac m.fl., Sml. I, s. 1605, præmis 36, og af 9.3.2006, sag C-174/05, Zuid Hollandse Milieufederatie og Natuur en Milieu, Sml. I, s. 2443, præmis 20), og på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (dom af 27.10.1977, sag 30/77, Bouchereau, Sml. s. 1999, præmis 14).

27 I det foreliggende tilfælde bør det først og fremmest bemærkes, at der ud over den tyske version af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 findes andre sproglige versioner, der anvender udtrykket »skadelidte«. Dette gælder den spanske (»persona perjudicada«), den tjekkiske (»poškozený«), den danske (»skadelidte«), den estiske (»kahju kannatanud pool«), den italienske (»persona lesa«), den polske (»poszkodowany«), den slovakiske (»poškodený«) og den svenske version (»skadelidande«). Domstolen har for det andet i præmis 26 i FBTO Schadeverzekeringen-dommen fastslået, at formålet med henvisningen i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 er at føje personer, der har lidt en skade, til den liste over sagsøgere, der omhandles i forordningens artikel 9, stk. 1, litra b), uden at kredsen af personer, som har lidt skade, indskrænkes til dem, der direkte har lidt skade.

28 Heraf følger, at artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at den tager sigte på den skadelidte.

Om realiteten

Det første spørgsmål

29 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om henvisningen i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 til artikel 9, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at en socialsikringsinstitution, som er indtrådt i en ved en bilulykke direkte skadelidt persons erstatningskrav i henhold til lov, kan anlægge sag direkte ved retterne i den medlemsstat, på hvis område den har sin bopæl, mod den i en anden medlemsstat bosiddende forsikringsgiver for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken.

30 Domstolen har allerede fastslået, at henvisningen i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 til artikel 9, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at retterne på det sted, hvor skadelidte har bopæl, har kompetence til at træffe afgørelse i et søgsmål, der er anlagt direkte mod forsikringsgiveren for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg, og forsikringsgiveren har bopæl på en medlemsstats område (jf. FBTO Schadeverzekeringen-dommen, præmis 31).

31 Hvad angår ansvarsforsikring i forbindelse med en bilulykke fremgår det af artikel 1, nr. 2, i direktiv 72/166 og af artikel 3 i direktiv 2000/26, fortolket i lyset af betragtning 16a til sidstnævnte direktiv, at skadelidte kan sagsøge forsikringsgiveren for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken, ved retten i den medlemsstat, hvor skadelidte har sin bopæl.

32 Det må derfor undersøges, om denne ret ligeledes tilkommer en socialsikringsinstitution, der i henhold til lov er indtrådt i de krav, som fremsættes af den person, som er kommet til skade ved en bilulykke.

33 VGKK har i denne henseende gjort gældende, at selskabet har lidt tab som følge af de ydelser, det har udbetalt til forsikringstageren, og at det derfor skal anses for den skadelidte part i henhold til en selvstændig fortolkning af dette begreb. Da VGKK er indtrådt i forsikringstagerens krav i henhold til lov, er selskabet i overensstemmelse med østrigsk lovgivning ikke alene indtrådt i forsikringstagerens materielle krav, men ligeledes i vedkommendes processuelle rettigheder, herunder de rettigheder, der følger af artikel 9, stk. 1, litra b), og af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001. Hvis dette ikke er tilfældet, dvs. hvis der sondres mellem, hvilket krav og rettigheder en person i henhold til lov indtræder i, vil dette retsinstitut blive tømt for sit indhold.

34 Den spanske regering har navnlig understreget, at hvis den direkte skadelidte dør, bør vedkommendes arvinger, dvs. de personer, som i henhold til lov indtræder i afdødes krav, kunne anlægge et erstatningssøgsmål ved retten, hvor de har deres bopæl, mod den påståede ansvarlige persons forsikringsgiver, ligesom afdøde ville kunne have gjort det, mens vedkommende stadig var i live.

35 For at sikre, at forordning nr. 44/2001 får fuld retsvirkning og fortolkes selvstændigt, bør der navnlig tages udgangspunkt i forordningens system og målsætning (dom af 14.7.1983, sag 201/82, Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl., Sml. s. 2503, præmis 11, af 20.3.1997, sag C-295/95, Farrell, Sml. I, s. 1683, præmis 12 og 13, af 3.7.1997, sag C-269/95, Benincasa, Sml. I, s. 3767, præmis 12, og af 15.1.2004, sag C-433/01, Blijdenstein, Sml. I, s. 981, præmis 24). Anvendelsen af særlige retsinstitutter, såsom indtrædelse i henhold til lov i østrigsk ret og i de andre medlemsstaternes retsordener, har dermed ikke betydning for fortolkningen af denne forordnings bestemmelser. En modsat fortolkning ville nemlig indebære, at en fortolkning af forordning nr. 44/2001 blev gjort afhængig af medlemsstaternes nationale ret, og ville dermed bringe forordningens ensartede anvendelse i Fællesskabet i fare.

36 I denne forbindelse anføres det i betragtning 11 til forordning nr. 44/2001, at kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium, og at dette kompetencekriterium altid bør kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af sagens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund.

37 Princippet i forordningens artikel 2, stk. 1, om, at det er retterne i den medlemsstat, hvor sagsøgte har sin bopæl, uanset den pågældendes nationalitet, der er kompetente, udgør således det almindelige princip i denne forordning (dom af 19.1.1993, sag C-89/91, Shearson Lehman Hutton, Sml. I, s. 139, præmis 14, af 5.2.2004, sag C-265/02, Frahuil, Sml. I, s. 1543, præmis 23, af 13.7.2006, sag C-103/05, Reisch Montage, Sml. I, s. 6827, præmis 22, og af 11.10.2007, sag C-98/06, Freeport, Sml. I, s. 8319, præmis 34).

38 Forordningens artikel 3, stk. 1, udgør en undtagelse til dette almindelige princip. Artiklen foreskriver nemlig, at personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat, men udelukkende i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7 i kapitel II i forordning nr. 44/2001 (Reisch Montage-dommen, præmis 22, og Freeport-dommen, præmis 34).

39 Disse kompetenceregler, der fraviger det almindelige princip, kan således ikke føre til en fortolkning, der rækker ud over de tilfælde, der udtrykkeligt fremgår af forordning nr. 44/2001 (jf. bl.a. dom af 21.6.1978, sag 150/77, Betrand, Sml. s. 1431, præmis 17, af 17.6.1992, sag C-26/91, Handte, Sml. I, s. 3967, præmis 14, Shearson Lehman Hutton-dommen, præmis 16, dom af 13.7.2000, sag C-412/98, Group Josi, Sml. I, s. 5925, præmis 49, og Freeport-dommen, præmis 35).

40 Afdeling 3 i forordningens kapitel II indeholder en selvstændig ordning for fordeling af retternes kompetence i forsikringssager (dom af 12.5.2005, sag C-112/03, Société

financière og industrielle du Peloux, Sml. I, s. 3707, præmis 29). Formålet med dette afsnit er ifølge betragtning 13 til forordning nr. 44/2001 at beskytte den svage part ved hjælp af kompetenceregler, der er gunstigere for denne parts interesser end de almindelige kompetenceregler.

41 Den beskyttelsesfunktion, som er knyttet til disse bestemmelser, indebærer, at de specielle kompetenceregler, der ved forordning nr. 44/2001 er fastsat med henblik herpå, ikke udvides til at omfatte personer, som ikke har behov for beskyttelsen.

42 I den foreliggende sag er det ikke gjort gældende, at en social sikringsinstitution, såsom VGKK, er den økonomisk svageste part og retligt set mindre erfaren end et ansvarsforsikringsselskab, såsom WGV-SAV. Domstolen har allerede fastslået, at en særlig beskyttelse i forholdet mellem professionelle aktører inden for forsikringsbranchen generelt set ikke er begrundet, idet ingen af parterne kan anses for at befinde sig i en svagere situation end modparten (dom af 26.5.2005, sag C-77/04, GIE Réunion européenne m.fl., Sml. I, s. 4509, præmis 20).

43 Dermed kan en socialsikringsinstitution, som er indtrådt i en ved en bilulykke direkte skadelidt persons erstatningskrav i henhold til lov, ikke påberåbe sig artikel 9, stk. 1, litra b), sammenholdt med artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001, med henblik på at anlægge sag direkte ved retten i den medlemsstat, på hvis område den har bopæl, mod den i en anden medlemsstat bosiddende forsikringsgiver for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken.

44 Derimod bør den, der i henhold til lov er indtrådt i den direkte skadelidte persons krav, og som selv kan anses for den svage part, kunne påberåbe sig de særlige kompetenceregler, som er fastlagt i disse bestemmelser. Dette gælder navnlig — som anført af den spanske regering — arvingerne til en person, som er omkommet ved en bilulykke.

45 Konklusionen i denne doms præmis 43 understøttes desuden af Domstolens praksis om de særlige regler vedrørende forbrugeraftaler, som findes i afsnit II, afdeling 4, i forordning nr. 44/2001, og som ligeledes har til formål at beskytte den svage part. Domstolen har nemlig fastslået, at en person, der er indtrådt i en andens krav i henhold til lov, og som under udøvelse af sin erhvervsmæssige virksomhed anlægger en sag med henblik på inddrivelse af en fordring ifølge en forbrugeraftale, ikke kan benytte sig af de specielle kompetenceregler i sager om forbrugeraftaler, eftersom formålet hermed er at beskytte den økonomisk svageste part og i retlig henseende mindre erfaren person (jf. Shearson Lehman Hutton-dommen, præmis 20-24).

46 Konklusionen i denne doms præmis 43 bekræftes endvidere af Blijdenstein-dommen. I nævnte doms præmis 34 har Domstolen fortolket artikel 5, nr. 2, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Hellenske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1), ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1). Domstolen fastslog, at bestemmelsen skal fortolkes således, at den ikke gør det muligt for en offentlig myndighed at iværksætte et regressøgsmål ved retterne i den kontraherende stat, hvor den har sin bopæl, for at inddrive beløb, som den i henhold til offentlig ret har udbetalt til en underholdsberettiget, i hvis krav myndigheden er indtrådt, mod den underholdsforpligtede, der er bosat i en anden kontraherende stat, for så vidt som den ikke kan anses for en svagere part i forhold til nævnte underholdsforpligtede.

47 Det følger af det ovenstående, at det første spørgsmål skal besvares med, at henvisningen i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 44/2001 til artikel 9, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at en socialsikringsinstitution, som er indtrådt i en ved en bilulykke direkte skadelidt persons erstatningskrav i henhold til lov, ikke kan anlægge sag direkte ved retterne i den medlemsstat, på hvis område den har sin bopæl, mod den i en anden medlemsstat bosiddende forsikringsgiver for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken.

Det andet spørgsmål

48 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål er det ufornødent at gennemgå den forelæggende rets andet spørgsmål.

Sagens omkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Henvisningen i artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område til artikel 9, stk. 1, litra b), skal fortolkes således, at en socialsikringsinstitution, som er indtrådt i en ved en bilulykke direkte skadelidt persons erstatningskrav i henhold til lov, ikke kan anlægge sag direkte ved retterne i den medlemsstat, på hvis område den har sin bopæl, mod den i en anden medlemsstat bosiddende forsikringsgiver for den person, der påstås at være ansvarlig for ulykken.

Underskrifter